

S A J Ó

Ketten ülünk a parti köveken
Édes napfényen, a Sajó meg én.
Gügyög a Balaton gyermeketen.

Elmondhatatlan mély mosoly az égen
És édes-kéken tükrözik a tóban
És bennem, és az állat mély szemében.

Halk szellő rebben, néma felhők szállnak.
Árnyak a vízen. Lelkem megremeg,
Riadtan lobban szeme a kutyanak.

És gondolatom Istenhez suhan.
Nagyságos csendben ünnepel a tó,
S a kutya rámnéz, hosszan, komolyan.

MÁRCIUS

Nézd, földben, szélben, ereken
Hogy lüktet a tavaszi láz!
A mélység ritmusa rebben:
A boldog, a bölcs fakadás.
Friss szélben, bíboros érben
Megzendül a tártölű távol,
A lélek lobban a vérben
És szállani, szállani vágyol.

Szökelleni, szállani vágyom
A szűz föld szíve felett,
Én, én, a gyerek-rügy az ágon,
Én, én, a kelő kikelet.
Mosolyomtól serken a pázsit
És rezzen a tavalyi dudva
S bűvó pici szarvacskáit
Félénken a napra kidugja.

Sík Sándor.